

Els bombardeigs a Tarragona

El meu nom és Maria Trill i Abelló i vaig néixer a Tarragona el 8 d'abril de 1921. Tinc actualment 85 anys.

Tinc un profund record dels bombardeigs que vam patir a Tarragona, ja que cada vespre, a les set, havíem de córrer cada dia.

El primer bombardeig va ser per mar, i la resta ja per aviació. Venien des de Mallorca a bombardejar-nos.

La veritat és que teníem por.

Dins de casa meva va entrar metralla pel balcó i el meu germà, que estava a la sala, va resultar ferit de metralla, i li va quedar a dins del turmell. Vam haver d'anar corrents a l'hospital.

Hi havia un pagès, que no sabem qui era, ni si encara és viu o mort, que estava tan negre que va estar uns dies esperant amb una metralladora, que no sabem d'on la va treure. I quan va passar l'avió que ens bombardejava, li va disparar, el va tocar i el va fer caure i va morir l'home que el pilotava. Sort que va morir, perquè si no, tothom l'hagués agafat i l'hagués linxat. Era un avió alemany que venia de Mallorca.

A Tarragona va quedar tota la banda del nord destrossada. Van fer molts disbarats. Cada nit, a la mateixa hora marxàvem corrents cap al refugi. No teníem més remei. Teníem una gosseta i abans que toqués la campana i la sirena, ja sabíem que s'acostava l'avió per la gossa, perquè tenia molta por i, molt espantada, s'escapava corrents i començava a bordar.

Durant els bombardeigs ens vam instal·lar a una casa de canonges, on hi havia la duana. Vam demanar si podíem viure allí, mentre durava la guerra, ja que no hi tiraven bombes, i ens van dir que sí. Hi havia un parell de soldats, i quan veien que la meva gosseta corria, es ficaven al refugi perquè ja sabien que passava. I la veritat és que no s'equivocava mai, la meva gossa.

Gana en vam passar molta, durant la guerra. No trobaves ni una pell de plàtan al terra. Bullíem tot el que trobàvem al camp (herbes, garrofes...), perquè teníem molta gana. Jo als 15 anys ja era dona i per culpa de la gana se me'n va anar la regla (no sé si per la gana, la mala alimentació, la por o l'ensurt...), però el fet és que no em va tornar a venir fins als 18 anys, després de la guerra.

El dia de l'entrada dels nacionals ploràvem tots, amagats a les cases. Vèiem com els soldats se n'anaven, però després, quan vam començar a sortir, vam

veure que els pobres soldats republicans els portaven lligats en una corda, desfilant un darrere l'altre, plorant. Després els van posar en un convent, i cridaven i demanaven si els podies portar alguna cosa, i fèiem el que podíem per ajudar-los... Tiraven també paperets per les finestres... Era esfereïdor de veure'ls i sentir-los.